

Forhandlingerne i Udvalget kom ogsaa alle Partier til den Overenskomst, at det kunde man ikke forlange. Men den højtærede Finansminister gav derimod et Tilsagn, som han var fuldkommen villig til at give — og det var man fra alle Sider klar over, at man ønskede —, nemlig at han inden Udløbet af den løbende Rigsdagssamling vilde fremsætte Forslag om en saadan forøget Indtægt, som efter Finansernes Tilstand skønnedes fornøden bl. a. ogsaa under Hensyn til Dækning af Udgifterne ved Afdrag og Forrentning af det optagne Statslaan. Der var ikke nogen Tvivl i saa Henseende. Der har ikke været nogen forbeholden Stilling fra nogen Side i saa Henseende. Det var alle ved anden Behandling af Statslaanet ganske klare over.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Det er et almindeligt Ønske, at Forhandlingerne skal tilendebringes allerede i dette Møde, og jeg skal derfor indskrænke mig til at fremsætte nogle ganske korte Udtalelser. Jeg vil gerne først sige, at Socialdemokratiet i Aar ligesom de foregaaende Aar agter at stemme for Finanslovsforslaget, naar det nu om kort Tid kommer til Afstemning. Denne Afstemning betyder ikke paa nogen Maade, at vi har ændret vor tidligere Opfattelse med Hensyn til de store Udgifter til Militærvæsenet. Den skyldes udelukkende, at vi her som paa saa mange andre Omraader har maattet resignere for at undgaa at rejse Kamp om Spørgsmaal, hvorom det sikkert var bedst under den nuværende Situation ikke at gøre det. Naar der overfor samtlige de 317 stillede Ændringsforslag ikke fra Socialdemokratiets Side er foreslaaet nogen Ændring eller indtaget nogen Særstilling, skyldes det ikke, at vi paa adskillige Omraader ikke kunde have ønsket Bevillingerne højere eller lavere eller helt strøget eller mulig, at nye Bevillinger var tagne med, men vi har ment, at Tiden ikke var inde til at rejse Kamp- og Stridsspørgsmaal. Der er to store Opgaver, som Socialdemokratiet har ment overskygger alt andet. For det første at styrke Regeringen, yde den Bistand til at fortsætte den Politik udadtil, som den har ført siden Krigens Udbrud, den Politik, der har ført til, at vi ikke blot staar udenfor Krigens i fuldstændig venskabeligt og godt Forhold til samtlige Magter, men ogsaa til, at vi staar saaledes, at næsten intet andet neutralt Land staar bedre, maaske neppe noget saa godt. Naar vi erindrer de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) i 1909, ved vi

jo, at det har ikke været nogen let Opgave, thi det ærede Medlem fortalte den Gang, at Danmark var det allervanskeligst stillede af alle de smaa Lande. Naar det er Tilfældet, maa vi forstaa, at det betyder noget, at vi i Dag er saa heldigt stillede. Socialdemokratiet forstaaer, at det er en væsentlig Opgave for det at yde Regeringen en saadan Støtte, at den kan fortsætte denne Politik. Den anden Opgave er den at støtte Regeringen i dens Bestræbelser for, saa godt det er muligt, at hjælpe Landbrug, Handel, Haandværk og Industri til at virke under saa gode Vilkaar som muligt og ikke mindst hjælpe den store Arbejderklasse til at faa saa gode Kaar som muligt ved Hjælp af Dyrtidsforanstaltninger, Prisreguleringer, Arbejde til arbejdsløse o. s. v. For disse to Opgaver har vi ment at maatte sætte alt andet i anden Række. Vi har det Haab, at det ikke skal vare længe, inden vi atter kan komme ud paa fri Felt, hvor Meningerne kan brydes mod hinanden. Da vil de Radikale og Socialdemokraterne paa mange Omraader komme til at gaa hver sin Vej, selv om de sikkert vil kunne følges ad paa mange andre Omraader. Det er netop den Politik, der har foranlediget Socialdemokratiet og det radikale Venstre til i nogle Kredse at indlede et Samarbejde ved de kommende Valg. Det ærede Medlem fra Ringkøbing sagde, at han i sin Tid nødig var gaaet med til Forholdstalsvalg. Og det er rigtigt. Venstre vilde overhovedet nødig med til en Ordning, hvorved Repræsentationen i Folketinget kom i Overensstemmelse med Vælgerens Flertal. Hvis Venstre vilde have gaaet med til en Valgkredsoplægning, hvorved der aabnedes den størst mulige Udsigt til, at hvert Parti blev repræsenteret i Forhold til sit Stemmetail, kunde vi sikkert have naaet en Ordning uden Forholdstalsvalg. Men det vilde Venstre heller ikke. Det vilde bevare de Lækkerbidskner, som det havde i Jylland i Form af smaa Kredse, medens de Kredse, hvor Socialdemokraterne og de Radikale var stærke, var store Kampkredse, og det er givet, at det ikke kunde være noget retfærdigt Valggrundlag. Der blev sagt af det ærede Medlem fra Assers under Finanslovens første Behandling, at Socialdemokraterne krævede en Præmie for at lade være med at indgaa i Samarbejde. Ja, man kan godt kalde det en Præmie til Socialdemokraterne. Det, vi forlangte, var, at Venstre gik med til en Valgordning, hvorved vi fik Sikkerhed for, at det Parti, der havde Flertallet blandt Vælgerne, ogsaa fik Flertallet i Folketinget. Dette kaldes